

metšaš aidata! piddi ta tale wašto hačkama?
kellega! kõiš miš tal kães olli, olli úks kasaka
ratsa kantsuk, kelle warre otsas úks tinnast kuul
kõlkuš; kord tulli tal se mõtte puu otsa ron-
nida, agga kust aega wõtta, sellepárrast kargas
ta siis úhhe lähhema jámmeda puu tahha, kus
pátšiwadder tedda kõihe kõiige puga kaišsu
wõtta püdiš, temma armo kãed ullatasid agga
puu úmber úkši ja núúd wirrutas mõisnik
kõiigest wãest kuliga ikka ta kãppade pihta.
Seddawiši kerutasid nad liggi pole tundi —
igga innimene woib mõista, et úks nisuggune
pool tundi nattuke pikkem on, kui pool tundi
keskthommikust maggada — wimašs láks pátšil
se aeg agga ommeti iggawaks, ta põriš úm-
ber ja láks metša; mõisnik mõtles jubba
korra, et ta núúd peášnud on, agga nattukese
aea párrast põriš pátš sure súlletãie riššuga
jálle taggasi ja hačkas puu áre aeda ehk walli
ette teggema, nenda et mitte ennam úmber-
ringi jookšta ei woi, ja se ndu ollekš tal
korda láinud, kui mitte korraga suur kišsa ja
kãrra kotto poolt pollekš tõušnud ja tedda

kangešte hirmutanud. Šnnekš olli se walla-
line hobbune kõihe koeo tulnud ja meie úhte
õnnetust karteš, — mitto hobbust sabbulase,
püšsid selga ja nenda hudes ja karjudes metša;
sedda olli núúd wanna pátšiwadder kuulnud
ja tuhhatnelja metša plagganud."

Kuida mõnni mees ennast toidab.

Saksamaal úhhes suremas linnas hulkusid
kaks páewawarrast mõda ulitsat, kahhe kãppuga
kõhto kinni hoides ja nõu piddades, — kus
pole nad peakšid minnema, et sellite mahha
wõikšid heita ja endile soja páewa kurko paista
laška; sešt aeg olli lõunes — ja nende lõuad
polnud jubba ammuugi úhte soja lusfikast
maitšnud. Nenda eddasi, úhhest surest maeast
mõda miñnes, kukkus úhhele neist, úllalt teise
korra pealt middagi mütši peale ja sealt jalge
ette mahha; kõihe tõstis teine hãdapiddi úhhe
piššukese surnud hiri maast úlles, miš hafnast
wãlja wišsatud olli. Hačkatuses tahtis ešsi-